

У ПРИЙОМНОМУ ПОКОЇ

Пахне ліками. У прийомному покої райлікарні підлога недавно зволожена. У вікно сліпить сонце, наповнюючи кімнату сліпучо-білим світлом. Жінка в білому халаті, що сидить за столом з телефоном, здається, розпливається у цій надзвичайній білизні, і на її сяючий халат важко дивитись – ріже очі. Десь зовсім недалеко лунає музика, хтось увімкнув магнітофон. Горобці, що обліпили куш барбарису, зазирають у вікно і цвірінькають, ніби щось випрошують. День недільний. У кімнаті на стільцях, поставлених у ряд, сидять четверо. Дві літні жінки, приблизно одного віку, в одній з них нездорове жовте обличчя, в другій голова пов'язана теплою хусткою. Трохи осторонь – двоє молодих людей, з усього видно – подружжя. На руках у жінки сповите немовля. Усі вони чекають лікаря Степана Лавровича, який, за словами медсестри, поїхав у справах, але скоро буде.

В кімнаті трохи душно. Між двома жінками плететься тиха розмова.

- Оленка, доця моя... померла... Учора....

- А від чого ж померла?

- А хтозна. Померла... Я приїхала, а її вже нема. Тепер треба забрати, а без Степана Лавровича не можна.

- А... Мені теж до нього.

- Вона у мене з народження слабка, - продовжує жінка в теплій хустці, але в цей час на столі у медсестри дзвонить телефон.

- Може, він, - мовить Оленчина мама сама до себе. Деякий час медсестра в білому халаті мовчить і тільки напружено морщить лоба.

- Чиї, австрійські? - раптом порушує вона тишу. — Кажі голосніше, не чую! А які розміри?

- Ні, мабуть не він, - говорить Оленчина мама.

- Тихше ви! - відриваючись від телефону, кидає медсестра жінкам.

- Т-ш-ш, - притиснувши пальця до губ, застерігає жінка з жовтим обличчям, - у них робота, а ми тут базикаємо. Люди у вихідний день працюють...

Минає час. Медсестра кладе трубку, і жінка в хустці знову несміливо починає говорити.

- Вона у мене в інтернаті була. Я болію, то не могла з нею вправлятись...

Жінка з жовтим обличчям закашлюється. Далі запитує:

- А що одна? Де ж батько?

- Батько? - трохи губиться Оленчина мама. - А хтозна, на якому він світі тепер. Як Оленка народилась, поїхав у город, а де тепер, не знаю...

Збоку чується зітхання.

- Господи. Доки ж це буде? - тремтячим голосом благає молода жінка з немовлям.

- Коли вона замовкне?..

Молодий чоловік намагається заспокоїти дружину. Оленчина мама замовкає і винувато озирається у їх бік. Жінка з жовтим обличчям заспокійливо кліпає очима, наче говорячи: «Нехай, помовчимо».

У кімнаті настає повна тиша, лише чутно, як десь у шибці дзижчить муха. Після деякої мовчанки жінка з жовтим обличчям знову шепче на вухо Оленчиній мамі:

- У них дитинка хвора. Теж Степана Лавровича чекають.

Несподівано знадвору у відчинену квартиру вривається голосна музика, співає відома естрадна співачка. Молода жінка схлипує.

- Не можу більше. Ходімо звідси.

Молодий чоловік знову намагається заспокоїти її.

Уже кілька хвилин медсестра щось вислуховує в телефонній трубці.

- Ти що! З тією вишкваркою? Та вона ж твого мізинця не варта, - скрикує раптом вона.

- Боже мій... - зітхає молода жінка й опускає голову на чоловікові груди. Медсестра роздратовано поглядає в її бік.

- Ну, добре, - каже вона згодом, - поговоримо потім, а то тут понаходили, робить нічого, - кладе трубку і відвертається до вікна.

У кімнаті на деякий час знову залягає тиша. Лише час від часу чується чиєсь тяжке зітхання та цокіт настінного годинника.

- Як її не стало, я собі й подумала, може, воно й краще, Бог віда, що робить. Але ж воно своє та й жаль, - вже вкотре порушує тишу шепіт.

Жінка з жовтим обличчям хитає головою і дивиться у підлогу.

- Вона в мене у городі в інтернаті училась, - продовжує Оленчина мама, - батько пив, самі знаєте, які діти у тих, хто п'є. Та й родила я її пізно. Слабенька

Оленка була, рік там повчилася, та й перевели в школу, там, знаєте, що дітки неблагополучні. Та й далеко ж, аж цілих двісті кілометрів. А я болю на ноги, та й не їдила. Дід, батько мій, бувало візьме її, привезе на вихідний, та й знову назад. На один деньок. А останній раз привіз усього на годину. Я в лікарні лежала, тут, у городі. Я йому й кажу, поганий ви, тату, в Оленки дід, рідко їздите...

У кімнаті лунає телефонний дзвінок. Жінка з жовтим обличчям знову закашлюється, і Оленчина мама чекає, поки та зможе слухати далі.

- Так ото привіз просто в лікарню. Машина попутня трапилася. То Оленка так стомилася, що в дорозі заснула.

На мить у розмові настає пауза, очі з-під теплої хустки посміхаються, і в них з'являються сльози.

- Так сонною мені її показали, а я й будити не стала, хай, думаю, поспить дитинка. Мені добре, що побачила її, що жива-здорова. Худенька тільки, і під очима синьо. Не збудила я її тоді та й жалію. Побачила б мамку наслідок...

Поруч чується схлипування і протяжний стогін.

- Не мо-жу... Не можу більше!

Молода жінка з немовлям схоплюється з місця і вибігає геть. Молодий чоловік підводиться і теж покидає кімнату.

- Куди ж ви? - гукає їм навздогін медсестра, відриваючи вухо від телефонної трубки. Потім здивовано поводить плечима і продовжує розмову. - Та ні, нічого. Ну-ну, я слухаю. Кажеш, на дачі? Ну, а ти ж що?

Оленчина мама та жінка з жовтим обличчям перезираються і надовго замовкають. Сонячне світло в кімнаті поволі змінюється тінню. На сонце знаходить хмара, і в кімнаті стає прохолодніше і якось непривітно.

І тільки тоді, коли сонце вже зайшло за дах сусіднього будинку, в покої нарешті з'являється Степан Лаврович. Він заходить невпевненою ходою, похитуючись, і якось дуже, ніби сліпий, мружить очі. Далі усміхається і промовляє, плутаючи язика:

- Усе гаразд... Усе гаразд...

Медсестра якось насторожено й обережно говорить йому про ключі.

Степан Лаврович починає нишпорити по кишенях. То в штанях, то в халаті. У вікно знову зненацька вривається голосна музика, і Степан Лаврович, лякаючись,

щукитсья. Потім ще довго нищпорить по кишнях і щось шепоче сам до себе.
Жінки дивлятьсмя на нього розгублено і не наважуютьсмя озватися і словом.

- Я кажу, все гаразд... Усе гаразд...